

Чоловік собі папугу  
Разом з кліткою купив.  
Позолочену ту клітку  
Аж до стелі причепив.  
А папуга, мов сказився,  
Не змовкає ні на мить.  
Так шалено репетує,  
Що аж клітка деренчить.  
І сказала кішка сіра,  
Що в людей отих жила:  
— А мені б отак кричати  
Господиня не дала.  
Я, буває, тільки нявкну,  
Лиш подам свій голосок,  
А хазяїн: — Геть за двері! —  
А хазяйка — за ціпок.  
— Не рівняйся ти зі мною, —  
Відповів папуга їй. —  
Хто ж ломакою дозволить  
Бить по клітці золотій?

Ще чимало є на світі  
З привілеями папуг.  
Дров, буває, наламає —  
І не спікся, не попух,  
Ні пір'їночки не втратив, —  
І ви знаєте чому?  
Дуже високо забрався.  
Що ви зробите йому?